

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **Adam Zábranský**, bytem Zbynická 6, 153 00 Praha 16
zastoupen Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem Moskevská 532/60,
101 00 Praha 10 - Vršovice

proti

žalovanému: **České dráhy, a. s.**, IČO: 70994226, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12,
110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a. s., ze dne 1. 4. 2016, č. j.: 56215/2016-025,

takto:

- I.** Rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a. s., ze dne 1. 4. 2016, č. j.: 56215/2016-025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.600 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Stručné vymezení věci a žalobních námitek

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a. s. (dále jen „žalovaný“) označeného v záhlaví, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí generálního ředitelství společnosti České dráhy, a. s., odbor právní (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 22. 2. 2016, č. j. 107/2016-025 podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), kterým povinný subjekt částečně odmítl poskytnout požadované informace [pod body (ii) a (iii)]. Dále se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost tyto informace poskytnout.

2. V žádosti o informace ze dne 7. 10. 2015 ke společnosti České dráhy, a. s. žalobce požadoval poskytnutí těchto informací:
  - (i) *zda mezi povinným subjektem a JUDr. Radmilou Kleslovou, narozenou dne 25. 8. 1963, bytem Gutova 3317/15, Strašnice, 100 00 Praha, je uzavřena nějaká smlouva, popřípadě zda taková smlouva byla uzavřena v časovém období od 1. 1. 2010 až do současnosti;*
  - (ii) *jaké plnění z těchto smluv vyplývá;*
  - (iii) *znění výše zmíněných smluv.*
3. V dané věci se jedná již o třetí rozhodnutí žalovaného, kterým zrušil vždy částečně odmítavé rozhodnutí povinného subjektu.
4. Povinný subjekt ve svém **prvním** částečně odmítavém rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015 (*rozhodnutí povinného subjektu, jakož i žalovaného, vždy obsahuje několik dat. Soud, stejně jako žalobce, v dalším textu tohoto rozsudku používá datum vyhotovení rozhodnutí, na rozdíl od povinného subjektu, resp. žalovaného, kteří odkazují na datum vypravení rozhodnutí, přičemž toto datum není z předloženého spisu vždy jednoznačně zřejmé – pozn. soudu*), čj. 3997/2015-025, nejdříve poskytl informaci požadovanou v bodě (i), tj. časové období, v němž byla s JUDr. Kleslovou uzavřena (nějaká) smlouva.
5. Neposkytnutí informací pod body (ii) a (iii) odůvodnil třemi důvody: Zaprvé odkázal na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, který se týká osobních údajů, jakož i na ustanovení čl. 7 odst. 1 (právo na soukromí) a čl. 10 odst. 3 (právo na ochranu osobních údajů) Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“), § 4 a 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), i na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 321/06 a Pl. ÚS 4/94), a dále provedl test proporcionality. Zadruhé uvedl, že požadované informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Zatřetí uvedl, že JUDr. Radmila Kleslová poskytovala povinnému subjektu právní poradenství podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, kdy podle § 21 citovaného zákona je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se v souvislosti s poskytováním právních služeb dozvěděl a této povinnosti jej může zbavit pouze jeho klient, a to buď písemně, nebo před soudem.
6. V **prvním rozhodnutí žalovaného** o odvolání žalobce ze dne 6. 11. 2015, čj. 4398/2015-025, žalovaný povinnému subjektu doporučil, aby lépe argumentačně zdůvodnil výluky z práva na informace, zejména v části vztahující se k ochraně osobních údajů. Žalovaný neměl pochybnosti o správnosti výroku rozhodnutí povinného subjektu. Ztotožnil se i s odkazem povinného subjektu na čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny a odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 321/06. Dle názoru žalovaného by povinný subjekt měl znovu za použití ustálené praxe soudů a komentářové literatury lépe argumentačně odůvodnit, proč nelze informaci vydat.
7. Přestože v následných rozhodnutích o této žádosti o informace povinný subjekt postupně přidával do odůvodnění další argumenty, což mělo odraz i v odvolacích námitkách v navazujících odvoláních žalobce, zůstala argumentace žalovaného v jeho rozhodnutích, tedy i v napadeném rozhodnutí, nezměněná, ba dokonce doslovně stejná, jako v prvním z nich ze dne 6. 11. 2015.

II. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

8. Hlavní žalobní námitkou žalobce je tvrzení, že se žalovaný v jeho případě dopustil obstrukcí, které mají za cíl zabránit realizaci jeho práva na informace. Povinný subjekt totiž neuvádí žádné nové důvody pro neposkytnutí informací, naopak, pořád opakuje důvod stejný, přičemž nedokázal ani po opakovaných snahách přesvědčivě odůvodnit, proč požadované informace poskytnout nemůže. V posledních rozhodnutích zůžil svou argumentaci pouze na ochranu osobních údajů, v tomto případě však tento důvod sám o sobě dle žalobce nestačí, neboť JUDr. Radmila Kleslová je podnikatelkou (k tomu náleží Pl. ÚS 38/02), a i kdyby bylo potřeba chránit některé osobní údaje (což v daném případě není), měl povinný subjekt postupovat podle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím a příslušné údaje vyloučit, a ve zbytku informace poskytnout.
9. Dle žalobce generální ředitel společnosti jako nadřízený správní orgán povinného subjektu k těmto obstrukcím napomáhal neustálým rušením rozhodnutí (tj. ze dne 6. 11. 2015, 14. 1. 2016 a 1. 4. 2016), čímž vyvolával tzv. „*administrativní ping-pong*“. Ředitel navíc ve svých rozhodnutích opakovaně uváděl, že souhlasí s neposkytnutím informací, pouze by je měl povinný subjekt lépe odůvodnit. Žalobce je tak s ohledem na rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, přesvědčen, že i zrušující rozhodnutí žalovaného lze podrobit soudnímu přezkumu.
10. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, a dále aby mu nařídil požadované informace poskytnout do 5 dnů od právní moci rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozornil, že žalobce neuvedl několik skutečností, např. že podal též stížnost na nevyřízení svého odvolání ze dne 4. 11. 2015 přesto, že mu bylo rozhodnutí doručeno v zákonné lhůtě, anebo že dne 7. 11. 2015 podal novou žádost o poskytnutí informací, týkající se poskytnutí veškeré dokumentace o poskytnutých právních službách JUDr. Radmilou Kleslovou.
12. K námitce obstrukčního jednání žalovaný připomněl, že ze spisového materiálu plyne, že sám žalobce podal celkem čtyři odvolání proti čtyřem rozhodnutím a k nové žádosti mu byly celkem vydány tři prvoinstanční a tři druhostupňové rozhodnutí a dvě rozhodnutí o neoprávněné stížnosti. Ze strany žalobce se tak zcela jednoznačně jedná o šikanózní jednání ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 52 A 76/2014-97, z něhož stručně žalovaný citoval.
13. Dle žalovaného navíc není žaloba přípustná z důvodu překážky litispendence, neboť žalobce pokračuje nadále ve správním řízení a ke dni vyjádření žalovaného k žalobě byla vydána další rozhodnutí v této věci.
14. Žalovaný s odkazem na § 65 s. ř. s. rovněž upozornil, že žalobce nebyl napadeným rozhodnutím nijak zkrácen, neboť žalovaný jeho odvolání vyhověl a rozhodnutí povinného subjektu zrušil. Dodal, že o vydání informace nerozhodl z důvodu, které žalobce uvádí, aby nedošlo ke střetu zájmů a ponechal vydání informace na věcně a místně příslušném povinném subjektu. Navíc, podle § 89 správního řádu může žalovaný pouze přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a proto není v jeho moci požadované informace poskytnout; to může pouze místně a věcně příslušný prvoinstanční orgán. Dle žalovaného „*se jedná o správní žalobu nicotnou z hlediska správního procesu.*“
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další vyjádření účastníků řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

16. V replíce ze dne 19. 8. 2017 žalobce popřel, že by se z jeho strany jednalo o jakékoliv zneužití práva na informace nebo o šikanózní výkon tohoto práva. Odkaz žalovaného na rozsudek krajského soudu není dle žalobce relevantní, neboť podstatou sporu tam uvedené věci bylo vedení samotného řízení o poskytnutí informace, což není případ žalobce, který usiluje pouze o konečné a meritorní vyřešení věci (poskytnutí informací). Žalobci proto nelze v žádném případě přičítat k tíži, že se v důsledku obstrukčního jednání žalovaného musel znovu zákonnými prostředky domáhat vydání požadované informace. Důrazně odmítl, že by snad žádostí o poskytnutí informací, která nebyla nijak rozsáhlá, jakkoliv narušoval nebo paralyzoval fungování žalovaného.
17. Žalobce upozornil, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný si byl vědom oprávněnosti jeho žádosti. Jediným účelem postupu žalovaného bylo opakovanými a totožnými úkony donutit žalobce, aby se vydání oprávněně požadovaných informací již dále nedomáhal. K tomu citoval vyjádření povinného subjektu k odvolání v předkládací zprávě. Vyvolání tzv. „*administrativního ping-pongu*“ je v zásadě standardní postup povinného subjektu při vyřizování žádostí o informace. O tom dle něj svědčí např. i řízení vedené zdejším soudem pod sp. zn. 10 A 18/2014-52, a potvrzené rozsudkem NSS v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35. Vyplývá z nich, že proti obstrukci povinného subjektu, která spočívá v opakovaném vydávání nepřezkoumatelných prvoinstančních rozhodnutí o odmítnutí informace a jejich opakovaném rušení v odvolacím řízení, se nelze bránit zásahovou žalobou a adekvátním prostředkem právní ochrany je žaloba proti zrušujícímu rozhodnutí o odvolání, jde-li o několikáté zrušující rozhodnutí založené na stejných nebo podobných důvodech, a jejímž jediným cílem je zabránit realizaci práva žadatele na informace a znemožnit mu přístup k soudu. Dle rozsudku NSS sp. zn. 8 As 55/2012 proto není důvodu, aby soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale aby o ní věcně rozhodl v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podmínkou uvedeného ustanovení totiž není, aby se jednalo o zamítavé rozhodnutí odvolacího orgánu.
18. K argumentu žalovaného o možném střetu zájmů žalobce dodal, že odvolací orgán nemusí spolu se zrušením prvoinstančního rozhodnutí vrátit věc podřízenému orgánu k novému rozhodnutí, ale může také sám požadované informace poskytnout. Odkázal přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 10 A 18/2014-52.
19. V duplice ze dne 7. 9. 2017 žalovaný uvedl, že Městský soud v Praze vyhověl žalobě proti němu ve věci jiného žalobce vedené pod sp. zn. 3 A 32/2015, která se týkala žádosti o informace o činnosti JUDr. Radmily Kleslové pro žalovaného v roce 2014 a odměny za ní, a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení. Dále žalovaný konkrétně uvedl informaci, kterou v uvedeném řízení posléze žadateli poskytl, tj. že „*smlouva byla uzavřena dne 27. 7. 2011 a ukončena dne 31. 7. 2015. Podle této smlouvy poskytovala advokátka právní poradenství pro potřeby klienta, a to ve formě právních porad, konzultací, zpracování právních posouzení a výkladů norem z oblasti hospodářské, obchodí atd., a dále byla povinna jednou měsíčně poskytovat právní analýzu zákonů aktuálně projednávaných ve sněmovně a senátu se zaměřením na činnost povinného subjektu, za což jí pod dobu trvání smlouvy byla poskytována odměna ve výši 40 000.- Kč bez DPH.*“ Dodal, že tímto poskytuje žalobci v nyní posuzované věci požadované informace a žádal o zastavení řízení o žalobě.
20. V triplice ze dne 23. 10. 2017 žalobce sdělil, že na podané žalobě trvá, neboť žalovaný neposkytl žalobci informace, o které požádal v žádosti ze dne 7. 10. 2015, zejména pokud jde o poskytnutí informace o tom, jaké plnění vyplývá ze smlouvy žalovaného s JUDr. Kleslovou (výkazy práce dodavatele a konkrétní výstupy, které představují plnění smlouvy ze strany dodavatele), a dále znění samotné smlouvy.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

21. Nejdříve se soud zabýval splněním podmínek řízení. Podle § 65 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
22. Při posuzování této otázky je předně nutno zohlednit dosavadní judikaturu správních soudů, resp. Nejvyššího správního soudu (NSS), vztahující se k otázce přípustnosti žaloby v informačních věcech proti rozhodnutí žalovaného, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu. Touto otázkou se NSS zabýval mimo jiné v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 6 As 113/2014-35, a své závěry výstižně shrnul do následujících čtyř právních vět:

„I. Tvrdí-li žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí odvolacího (nadřízeného) orgánu ve věci žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., konkrétní důvody nasvědčující tomu, že odvolací orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřípustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejdou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. (pozn. - podtržení doplnil městský soud).

II. Signálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude zpravidla opakované zrušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace rozhodnutím odvolacího orgánu a vrácení věci povinnému subjektu.

III. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.

IV. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude opakované rušení rozhodnutí povinného subjektu z důvodů sice skutkové či právně odlišných od těch, které byly důvodem vydání předchozího zrušujícího rozhodnutí, avšak takových, které již v předchozím „kole“ řízení před odvolacím orgánem byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů, které odvolací orgán měl k dispozici či vzhledem k povaze věci a při vynaložení patřičné odborné péče k dispozici mohl a měl mít.“

23. Poté vydal NSS další rozsudek dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, č. 3517/2017 Sb. NSS, v němž NSS přezkoumával správnost závěrů krajského soudu o odmítnutí žaloby v právně obdobné věci. NSS se v tomto rozsudku výslovně zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného (které zrušilo rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí informace) představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a dospěl k závěru, že tomu tak je. Vyšel přitom ze specifické povahy této oblasti a ze závěrů své dosavadní rozhodovací praxe, která připustila žalobu osoby dotčené žádostí o poskytnutí informace proti rozhodnutí, kterým bylo žádosti vyhověno. Z toho dovodil, že v situaci, kdy podává žalobu samotný žadatel proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného „je tak zřejmé, že [...] napadené rozhodnutí zasahuje minimálně do práv osob, kterých se poskytované informace týkají“, a které by jinak mohly svá práva chránit pouze *ex post* žalobou proti nezákonnému zásahu. „Pro posouzení charakteru rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. přitom není rozhodující, zda zasahuje do práv žalobcových či do práv jiných osob“.

24. Soud si je dále vědom, že posuzovaná otázka byla v recentní době argumentačně zpochybněna výkladem Krajského soudu v Praze ve skutkově téměř obdobné věci, který usnesením ze dne 26. 5. 2017, č. j. 45 A 47/2017-18, žalobu žadatele o informace odmítl, a který se neztotožnil se závěry NSS v rozsudku č. j. 3 As 278/2015-44, o přípustnosti žaloby. Krajský soud v Praze se přitom opřel o ustálenou judikaturu správních soudů, podle které rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tradičně není považováno za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Aplikace právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku NSS by tak zcela rozvolnila obecně přijímanou legislativní zkratku pojmu rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které by bylo možno napadnout žalobou ve správním soudnictví.
25. Proti tomuto usnesení krajského soudu byla podána kasační stížnost evidovaná NSS pod sp. zn. 7 As 192/2017. Příslušný senát NSS postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, neboť vyšlo najevo, že právní názory vyslovené v rozsudku 6. senátu citovanému výše v bodě 22., a 3. senátu citovanému v bodě 23. jsou implicitně v rozporu. Předkládající 7. senát položil rozšířenému senátu konkrétně otázku „*zda a za jakých podmínek má žadatel o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který čelí tzv. „procesnímu ping-pongu“ v důsledku obstrukcí ze strany povinného subjektu nebo také drubostupňového orgánu, aktivní procesní a věcnou legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí povinného subjektu nebo drubostupňového orgánu.*“ (viz bod 9 předkládacího usnesení ze dne 6. 11. 2017, č. j. 7 As 192/2017-25). Soud ověřil, že rozšířený senát NSS ke dni tohoto rozhodnutí o věci zatím nerozhodl.
26. Soud k tomu uvádí následující.
27. Zjistí-li soud, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá, *může* předseda senátu usnesením řízení přerušit [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.]. I přesto, že rozhodnutí rozšířeného senátu v předložené právní věci by mohlo mít vliv na posouzení právě projednávaného případu, soud k této možnosti nakonec nepřistoupil. Je tomu tak proto, že otázka, zda může žadatel o informace napadnout rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu, žalobou podle § 65 s. ř. s., řešily dosud soudy jednotně na základě judikatury založené na odlišnostech a specifikách oblasti poskytování informací a přístupu k nim. (viz rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4 As 290/2015-25, ze dne 21. 9. 2016, č. j. 4 As 289/2015-29, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017-28, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 As 70/2018-52, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č. j. 8 A 144/2015-34, ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017-69, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č. j. 62 A 4/2015-155). Cílem této judikatury bylo zejména usnadnit ochranu práv žadatelů o informace v zájmu naplnění účelu zákona o svobodném přístupu k informacím v případě, kdy se povinný subjekt, resp. jeho nadřízený orgán, snaží poskytnutí informace, kterou lze poskytnout v souladu se zákonem, co nejvíce oddalovat a žadatelé ztěžovat.
28. Žalobce na tuto judikaturu evidentně spoléhal, což vyplývá z jeho žaloby, a tato judikatura až do vydání usnesení Krajského soudu v Praze nebyla nijak zpochybňována či popřena. Lze konstatovat, že dosud rozvinutá judikatura v této oblasti tak přinejmenším mohla v žalobci založit legitimní očekávání v tom, že pokud podá žalobu proti rozhodnutí žalovaného, které dle jeho názoru vykazovalo znaky obstrukčního jednání spočívajícího v administrativním ping-pongu, bude projednána a věc bude rozhodnuta v jeho prospěch.
29. Jiný, ač legitimní právní názor, předestřený Krajským soudem v Praze ve věci 45 A 47/2017, dva roky po podání žaloby v této věci, či následně zjištěný rozpor mezi dvěma rozhodnutími NSS, navíc pouze nepřímý, pokud jde o otázku aktivní věcné a procesní legitimace žadatelů v těchto případech (protože rozsudek 6. senátu se k otázce aktivní legitimace výslovně nevyjadřuje), by v konečném důsledku mohl představovat porušení legitimního očekávání žalobce či zásady

předvídatelnosti soudních rozhodnutí, a v případě příklonění se k názoru Krajského soudu v Praze by byl pro žalobce překvapivý a zároveň nespravedlivý. K tomu lze přiměřeně odkázat na závěry NSS v rozsudku ze dne 3. 12. 2014, čj. 6 Azs 242/2014-41, který konstatoval, že „*k dosažení cíle správního řízení nemusí vést toliko jedna jediná procesní cesta a významnou hodnotou, resp. principem dobré správy, promítajícím se též do správněsoudního přezkumu, je zásada předvídatelnosti, jež velí setrvat na již „vyjudikovaných“ řešeních, jimž se veřejná správa i její adresáti přizpůsobili. Proto je zpravidla třeba před aktivací rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (§ 17 s. ř. s.) upřednostnit procesní řešení [zde zřastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004], jež bylo v minulosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu aprobováno, byť dané procesní řešení není nesporné, nejvhodnější, resp. jediné možné, a to zejména je-li s ním spojena výhoda v podobě možnosti přímého soudního přezkumu a ochrany veřejného subjektivního práva žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu, jehož žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad nerybověl [§ 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky].*“ Byť i tento rozsudek byl posléze napaden v rozšířeném senátu, předmětem řízení před rozšířeným senátem nebyl právě uvedený závěr, ale otázky týkající se způsobu podávání žádosti o pobytový titul. Proto lze vyslovené závěry přiměřeně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.

30. Úkolem soudů ve správním soudnictví je především poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem (§ 2 s. ř. s.). Jestliže tedy NSS, resp. jeho rozšířený senát, dosud o této otázce závazně nerozhodl, soud neměl důvodu se za dané situace odchýlit od dosavadního výrazně většinového postupu soudů a výkladu této otázky soudy ve správním soudnictví. Proto soud považuje podmínky pro přípustnost žaloby v této věci za splněné.
31. Z těchto důvodů lze také popřít tvrzení žalovaného o probíhající překážce litispendence a „*nicotnosti žaloby*“; soud znovu opakuje, že dosavadní soudní praxe v oblasti poskytování informací sama dovodila přípustnost žaloby proti rozhodnutí, které samo o sobě nebylo konečné.
32. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný nepožadoval nařízení ústního jednání a žalobce v žalobě uvedl, že na jednání netrvá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobcem navržené důkazy (rozhodnutí žalovaného, rozhodnutí správního orgánu I. stupně) soud neprovedl, neboť jsou součástí správního spisu, který je podkladem pro přezkoumání napadeného rozhodnutí.
33. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.).
34. O samotné věci soud uvažil takto:
35. Žaloba je důvodná.
36. Soud ze správního spisu ověřil, že ve věci žádosti žalobce o informace specifikovaných v bodě 2. výše byla postupně vydávána tato částečně odmítavá rozhodnutí:
  1. *první* rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 10. 2015, čj. 3997/2015-025
- zrušeno rozhodnutím o odvolání ze dne 6. 11. 2015, čj. 4398/2015-025;
  2. *druhé* rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. 12. 2015, čj. 4786/2015-025
- zrušeno rozhodnutím o odvolání ze dne 14. 1. 2016, čj. 55109/2015-025;

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

3. *třetí* rozhodnutí povinného subjektu ze dne 8. 2. 2016, čj. 107/2016-025

- zrušeno *rozhodnutím ze dne 1. 4. 2016, čj. 56215/2016-025*, (toto rozhodnutí je nyní napadeno žalobou – pozn. soudu);

4. *čtvrté* rozhodnutí povinného subjektu ze dne 18. 4. 2016, čj. 1068/2016-025

- zrušeno rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, čj. 57141/2016-KMP;

5. *páté* rozhodnutí povinného subjektu ze dne 24. 6. 2016, čj. 256/2016-KMP.

37. Žalobce v části, ve které byla jeho žádost opakovaně odmítána, požadoval informace týkající se plnění ze smluv uzavřených mezi povinným subjektem a JUDr. Radmilou Kleslovou ve specifikovaném období, a dále znění těchto smluv. Povinný subjekt v této části žádost žalobce odmítl s odkazem na § 8a a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

38. Podle § 8a citovaného zákona *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

39. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*

40. Povinný subjekt opakovaně odůvodňoval neposkytnutí části informací mimo jiné tím, že jde o osobní údaje, a proto se právo na informace žalobce dostalo do kolize s právem na ochranu soukromí JUDr. Kleslové, pročež je nutno provést tzv. test proporcionality. Ten však spočíval pouze ve výčtu ustanovení různých veřejnoprávních či soukromoprávních zákonů, jejichž porušení by pro povinný subjekt znamenalo delikt ní odpovědnost, anebo alespoň odpovědnost za škodu. Při předávání spisu žalovanému k odvoláním žalobce vyhotovoval povinný subjekt taktéž předkládací zprávu (viz vnitřní strana papírových archů, v nichž jsou vložena vydaná rozhodnutí), kde uvádí, že cílem vydávaných rozhodnutí je „*eliminovat/oddálit soudní řízení. Přesto však nelze vyloučit, že žadatel se bude svého práva domáhat soudní cestou. Rovněž třeba zmínit, že soudy rozhodující věci v souvislosti se zák. č. 106/1999 Sb. upřednostňují výklad pro žadatele o informace příznivější (a tedy směřující k poskytnutí informace) v tomto případě platí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/201262, kterým se nařizuje zveřejnit veškeré příjmy osob placených z veřejných prostředků.*“.

41. Z průběhu řízení zachyceného v obsahu správního spisu soud dále ověřil, že přestože povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí naznačuje, že JUDr. Kleslová nedala souhlas s poskytnutím údajů, žádným způsobem ze spisu nevyplývá, že by s ní jakkoliv komunikoval, příp. že by jí dal možnost se k věci vyjádřit.

42. Tato povinnost mu přitom vyplývá z § 4 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

43. Podle § 20 odst. 4 písm. a) posléze citovaného zákona *pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ustanovení správního řádu; dále se při postupu*

podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

44. Podle § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.*

45. NSS označil porušení povinnosti vyrozumět osobu dotčenou žádostí o informace jako osobu zúčastněnou na řízení před soudem, za vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS, který se týkal žádosti o poskytnutí informace o výši platu ředitele školy. V něm NSS uvedl, že ze „*subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace, či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem nebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).*“ (viz body [109] a [110] rozsudku rozšířeného senátu). Vzhledem k tomu, že krajský soud se otázkou vyrozumění ředitele školy jako osoby zúčastněné na řízení nezabýval, shledal NSS toto pochybení za vadu řízení nad rámec uplatněných kasačních námitek, pro kterou bylo také nutno napadený rozsudek zrušit (viz bod [123] rozsudku rozšířeného senátu). Obdobné závěry lze dle přesvědčení soudu použít i ve vztahu ke správnímu řízení a postupu správních orgánů.

46. Uplatněním uvedených závěrů na nyní posuzovanou věc tak nelze skutečnost, že žalovaný, resp. povinný subjekt, neumožnili JUDr. Kleslové vyjádřit se k věci, vyhodnotit jinak, než rovněž jako vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tímto postupem povinného subjektu a žalovaného byla zcela opomenuta její práva, což v případě jejich uplatnění mohlo ovlivnit výsledek celého řízení o žádosti. Tato vada řízení je tak hlavním důvodem, který vedl městský soud k závěru o nezbytnosti napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

47. Uvedenou vadu nemůže zhojit ani skutečnost, že městský soud následně v řízení o projednávané žalobě vyrozuměl JUDr. Kleslovou o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení postupem podle § 34 s. ř. s. v intencích výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu, neboť v první řadě bylo povinností povinného subjektu a žalovaného vést řádně řízení o žádosti a dostatečně zjistit skutkový stav, tj. včetně vyjádření dotčené osoby k předmětu žádosti. K tomu soud pro úplnost uvádí, že v rámci řízení o žalobě JUDr. Kleslová své právo být osobou zúčastněnou na řízení nevyužila.

48. Soud na tomto místě dále dodává, že s ohledem na takto predestřený procesní vývoj žádosti žalobce nelze mluvit ani o šikanózním jednání ze strany žalobce v souvislosti s pouhým odkazem na počet již vydaných rozhodnutí za situace, kdy povinný subjekt opakovaně i dle samotného žalovaného sám vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí. V takovém případě logicky nemůže být ze strany žalovaného kladeno k tíži žalobci, že v řízení o již jednou podané žádosti žalobce pokračoval doufaje, že mu jednou již bude vydáno konečné rozhodnutí. Pro toto řízení je také nepřijatelná poznámka žalovaného, že žalobce neuvedl všechny informace o průběhu všech jeho žádostí a stížností učiněných k povinnému subjektu, neboť pro tuto věc bylo podstatné, jakým způsobem se žalobce choval ve vztahu k žádosti o informace uvedené v bodě 2. tohoto rozsudku, nikoliv ve vztahu k dalším informacím, které kdy od povinného subjektu požadoval, a které sám povinný subjekt vyhodnotil jako novou žádost o informace. To ostatně bude předmětem posouzení ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 6 As 142/2016.

49. Pokud povinný subjekt argumentoval ve vztahu k důvodu odmítnutí podle § 8a (ochrana osobních údajů), v zásadě jen citoval názor JUDr. Bartíka a JUDr. Janečkové z ASPI ze dne 25. 6. 2015, jehož závěr spočíval v tvrzení, že „česká judikatura stále precizuje i základní definice v oblasti ochrany osobních údajů, což vzhledem k obecně a stále více pocítovaným zásahům do soukromí ve všemožných sférách běžného života lidí má svůj nezanedbatelný význam.“ Jaký vliv mělo mít toto tvrzení na věc žalobce, se však již z rozhodnutí povinného subjektu dozvědět nelze, ani to, ke kterým (osobním) údajům JUDr. Kleslové se mělo vztahovat, či proč pro ten případ nešlo tyto údaje anonymizovat a žalobci poskytnout zbytek požadovaných smluv, resp. jejich obsahu, o které žádal ve druhém a třetím bodě své žádosti. K tomu lze odkázat na ustálenou judikaturu NSS, podle které poskytováním informací je především poskytování jejich obsahu (tedy zpravidla textu). „Jestliže žadatel požádal o poskytnutí informace kopií smlouvy, na jejíž obsah se nevztahuje ochrana obchodního tajemství, je povinný subjekt povinen pořídit fotokopii, případně jinak hodnověrným způsobem poskytnout žadateli obsah smlouvy v kompletní podobě.“ (viz rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67). Soud tedy konstatuje, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné.
50. V tomto ohledu se lze ztotožnit s názorem žalovaného, že tato argumentace potřebovala „lépe argumentačně zdůvodnit“. Avšak jestliže se tato vada nepodařila odstranit ani na potřetí, nebylo důvodu, aby žalovaný znovu pouze rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil k dalšímu (lepšímu) rozhodnutí, jestliže byl současně oprávněn ve věci sám informaci poskytnout, příp. posoudit důvody, pro které souhlasil s povinným subjektem se závěrem o nemožnosti informace poskytnout. Soudu přitom dále není zřejmé, z čeho žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dovozoval, že „nebylo možné v řízení o odvolání postupovat jinak“. I v této části je proto rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Podle § 90 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu za použití § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,
- b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo
- c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brožila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. (pozn. - podtržení doplnil městský soud).
51. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný měl možnost buď zrušit rozhodnutí povinného subjektu a naznačit mu, jakými právními úvahami by se měl v dalším řízení řídit, anebo mohl rovnou změnit rozhodnutí povinného subjektu tak, že by sám meritorně rozhodl a doplnil rozhodnutí povinného subjektu, které by společně tvořila jeden celek. Žalovaný však ani jedním z uvedených způsobů nepostupoval, ač ve svých rozhodnutích uváděl, že postupoval podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Je tomu tak proto, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoduše nelze nalézt *právní názor*, který měl být pro povinný subjekt závazný; zcela obecné závěry a odkazy na ustanovení Listiny, ani pouhý souhlas s tím, že informace být poskytnuty nemají, přitom nelze považovat za zřejmý právní názor, který by reagoval na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, resp. na odvolací námitky. Sám tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
52. V takovém případě soud nemá pochybnosti o tom, že jde o zřetelný signál, že postup žalovaného byl v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím ve smyslu III. právní věty rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č. j. 6 As 113/2014-35, neboť řešil skutkové či právní

otázky, které byly v podstatných ohledech (a doslovně stejnou argumentací) již jednou řešeny (ač nevyřešeny) předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.

53. Uvedený postup žalovaného tak, jak se jeví soudu z předloženého spisu i s ohledem na předkládací zprávy, na které upozornil žalobce, dle názoru soudu dokonce hraničí se zneužitím práva žalovaným. Touto otázkou se NSS v minulosti již zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS, kde vymezil znaky zneužití práva a dodal, že *„právo musí předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, že k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přiči základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobně platí o právu samém.“* (pozn. – podtržení doplnil městský soud). Smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodně není
54. Argumentoval-li pak povinný subjekt odkazem na § 11 odst. 1 písm. a), tj. na to, že jde o jeho vnitřní pokyny, i tato jeho argumentace neposkytuje dostatek důvodů, z nichž by byla patrná logická úvaha, proč právě požadované informace nebylo možno poskytnout podle tohoto ustanovení. K tomuto důvodu odmítnutí žádosti povinný subjekt stroze uvedl na s. 6 svého rozhodnutí pouze toto: *„Dále je nutno rovněž dodat, že požadované informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, jejichž poskytnutí je povinný subjekt rovněž oprávněn omezit podle § 11 odst. 1 písm. a) Zákona. Podle ustálené judikatury soudů a komentářové literatury se za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) Zákona vždy považuje ten vnitřní předpis, který nemá žádný vztah k vnějším subjektům, tj. nepůsobí na venek ve vztahu k veřejnosti, což v případě žadatelovi žádosti o informaci na výši příjmu je splněno.“*
55. Takto formulované odůvodnění neposkytnutí informace dle názoru městského soudu nemůže obstát, není z něj totiž vůbec patrné, proč se povinný subjekt domníval, že v případě požadovaných smluv s advokátkou jde o vnitřní pokyn nebo personální předpis. Navíc povinný subjekt toto odůvodnění vztáhl k údajné žádosti žalobce o informaci o výši platu, což ani nebylo předmětem žádosti žalobce. V této souvislosti je vhodné odkázat povinný subjekt i žalovaného především na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58, který výstižně shrnul judikaturu zabývající se otázkou, co lze považovat za vnitřní předpisy, a rozhodně jím není každý akt, který povinný subjekt takto označí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS).
56. Argumentace povinného subjektu upozorněním, že JUDr. Kleslová působila pro povinný subjekt jako advokátka, a proto měla povinnost podle § 21 zákona č. 85/1994 Sb., o advokacii, zachovávat mlčenlivost, je v daném případě nesrozumitelná a dle názoru soudu též nepřipadná, neboť se žádným způsobem netýká povinností povinného subjektu při posuzování žádostí o informace, a jejich porušení by bylo zcela na odpovědnosti samotné advokátky. Jakási „ochrana povinností“ druhých však povinnému subjektu nepřisluší, a už vůbec nemůže být zákonným důvodem neposkytnutí informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.
57. V přezkoumávané věci byla rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu z výše popsaných důvodů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. NSS v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního

zákonného důvodu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-53, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013-36, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65).

58. Soud však již nemohl postupovat podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy povinnému subjektu nařídít poskytnutí informace, neboť ve správním řízení o žádosti nebyl dodržen postup a tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Přestože odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu vždy čítá minimálně 5 stran, skutečné důvody neposkytnutí informace z něj seznat nelze, neboť převážně pouze obsáhle cituje ustanovení zákona, Listiny a Ústavy, které dokonce ve stejném znění opakuje na více místech, anebo nejasně cituje závěry některých autorů, které však nijak blíže nevztahuje k posuzované věci, a pouze uzavírá, že poskytnutím informací by došlo k jejich porušení. Rozhodnutí žalovaného se pak od počátku omezilo v zásadě pouze na tři vždy stejné odstavce, bez ohledu na to, jak povinný subjekt v nových rozhodnutích svou argumentaci rozšiřoval.
59. Uvedený závěr pak platí zvláště tehdy, kdy žalovaný zdejšímu soudu v rámci správního spisu nepředložil informace, jejichž poskytnutí žalobci odepřel (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 66/2013-25).

VI. Závěr a náklady řízení

60. Na základě všech shora uvedených skutečností soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v porušení povinnosti podle § 4 odst. 4 správního řádu, které mohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, a dále pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
61. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Pokud snad bude opětovně veden úvahou směřující k odepření poskytnutí informací s poukazem na ochranu osobních údajů, pak ke každému konkrétnímu takto požadovanému a odepřenému dokumentu (smlouvě, dodatku, příloze) typově vymezí informace, u nichž objasní, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice osobního údaje. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní a založí je na podkladech, které učiní součástí správního spisu. V případě, že by v novém rozhodnutí znovu odmítl některé z požadovaných informací poskytnout, pak ke každé jednotlivě požadované informaci uvede přezkoumatelným způsobem konkrétní zákonný důvod, resp. všechny konkrétní důvody, o něž odepření takové informace opírá.
62. S přihlédnutím k okolnostem posuzované věci zdejší soud nad rámec nezbytného odůvodnění poukazuje na závěry vyslovené v rozhodnutích NSS ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013-81, ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, a ze dne 29. 5. 2015, č. j. 9 A 272/2014-34. Se zřetelem k tomu, že žalovanému bylo závazným právním názorem uloženo, aby v případě, kdy se rozhodne požadované informace žalobci znovu odepřít, všechny informace spadající do předmětu žádosti žalobce učinil součástí správního spisu, bude soud v případném následném řízení v této věci moci přezkoumat postup žalovaného a případně využít svého oprávnění plynoucího z § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
63. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a dále repliky a tripliky reagujících na vyjádření žalovaného) a 4 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 13 600 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a) a d), a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif). Protože zástupce žalobce netvrdil, že je plátcem DPH, soud mu příslušnou část odměny nepřiznal. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 16 600 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 27. června 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.